

Helt plötsligt har jag två fötter

JAG HAR INGA kroppsliga problem. Trodde jag i alla fall.

För några år sedan hade jag ofta väldigt ont i ryggen, men de besvären försvann sen jag började träna. Trodde jag i alla fall.

Åke ställer mig framför sin helkroppsspegel på sitt mottagningsrum på universitetet och vi konstaterar tillsammans att min högeraxel ser längre ut än den vänstra, att mina höftben sitter olika högt och att jag har en konstig svank. "Jag har fått förklarat för mig att det beror på att jag sitter så mycket. Att höftböjarna är för korta", sa jag. "Nä, det är fel", säger Åke.

Jag får lägga mig ner på en brits och Åke visar mig hur mitt högra ben är längre än det vänstra. Fullt synligt, till och med så att fotografen får det på bild. Det beror på att mitt bäcken är snedvridet. Det har jag faktiskt räknat ut själv. Innan jag började träna kunde det låsa sig å det grövsta med extrem smärta i ryggslutet som följd. Åke konstaterar att jag fått muskler som kompenseras för att min kropp är sned, men att problemet finns kvar.

NU BÖRJAR DET. Det fantastiska. Åke håller på mitt bäcken, det är allt han gör. Det känns som om han försiktigt trycker sina fingrar lite åt sidan, men det gör han inte. Det jag känner är skelettet som åker i rätt position.

Han håller sina händer på olika ställen längs min rygg. "Nu åker ryggraden ner, känner du det?", säger han. "Är det inte du som trycker?", säger jag. Men det är inte det. Han går igenom hela ryggen och nacken. När han håller på mitt huvud känns det som om skallen växer. Det är något med nervcentrat. Vid det här laget är jag väldigt avslappnad och somnar nästan. Det är inget som gör ont. Det är inga kotor som ska "knackas" på rätt plats. Bara Åkes säkra händer som vet precis var de ska trycka lite lätt.

JAG SÄTTER MIG upp. Min rygg är väldigt rak och jag sitter ordentligt på båda sittbenen. När jag sätter fötterna mot golvet är det en märklig känsla. Jag har en högerfot! Jag står stadigt på båda härlarna. Det känns som om jag växt. Min hållning är fantastisk – utan att jag behöver anstränga och sträcka på mig.

"Nu är du i lod", säger Åke. "Ja, jag känner mig som ett vattenpass", säger jag.

HUR SKA JAG förklara detta? Utan att jag visste att jag hade ett problem känner jag nu att jag haft det. Skillnaden är otrolig. Och hur ska det då inte känna för en människa som får hjälp med en whiplash eller ett ryggskott?

Varför har jag inte hört talas om det här tidigare?

Varför har nästan ingen av de jag pratat med koll på vad osteopati är?

Så känner jag efter mitt möte med Åke Renman.

Jag förstår att han kallas Jesus.

JOHANNA LINDQVIST

johanna.lindqvist@folkbbladet.nu 090-17 01 19

FÖRE

EFTER

bara händerna

hon ett avtryck av sin mun på brösten.

Så mycket böjs nackkotorna.

Åke Renmans klienter har ofta sökt hjälp på flera andra ställen tidigare och till slut, som en sista anhalt, letar de sig fram till honom. Han får gång på gång höra att han är sista hoppet.

Ryktesvägen har Åke Renman fått smeknamnet

"Tavelsjö-Jesus" från den tiden han var verksam där.

– Det är någon klient som tidigare provat allt och plötsligt blev bra efter att ha uppsökt mig som sagt det där. "Han lägger dit sina händer och så blir man bra".

Åke Renman menar att det är viktigt att uppsöka sjukhus för att få en undersökning och dokumentation om det är så att man efter ett antal behandlingar inte upplever att man blir bättre.

Får ett bättre liv

– Uppräcker jag allvarliga symptom så skickar jag klienten vidare till läkare, säger han och fortsätter:

– I bland kan en behandling få positiva sidoeffekter. Att få sova en natt kan vara en stor förändring.

Och med mindre smärta får man ett bättre liv. Man kanske orkar vara med sitt barnbarn och då är det jättepositivt.

JOHANNA LINDQVIST

johanna.lindqvist@folkbbladet.nu 090-17 01 19

FOTO

ULF HÄGGLUND
ulf.hagglund@folkbbladet.nu
090/17 01 33